

Penguenin Kayıp Yansması

Ebru Mina TOMURCUK

Penguenin Kayıp Yansıması

Ebru Mina TOMURCUK

Donmuş denizin kıyısında Percy adında küçük bir penguen yaşırdı. Pürüzsüz siyah bir sırtı, karlar kadar beyaz bir karnı ve gri bulutlar kadar yumuşak yanakları vardı. Her sabah beyaz çizgili kırmızı örgü atkısını ve ona uyan kırmızı kulaklığını takardı. Percy buzlarda kaymayı ve gökyüzüne gülmeyi çok severdi. En çok da göletteki yansımasına güneydın demeyi severdi.

Her gün Percy aynı parlak gölete yürür ve aşağı bakardı. Yuvarlak yüzü, parlak gök mavisi gözleri ve küçük turuncu gagası ona gülümserdi. "Günaydın, Percy!" derdi ve yansıması da aynı şeyi söylerdi. En iyi arkadaşı fok Suki sık sık onları izler, bıyıkları gülümsemeye kıpırdardı. "Siz ikiniz tam bir çiftsiniz," diye kıkırdardı.

Bir ayaz sabahı Percy her zamanki gibi gölete koştu. Pürüzsüz, parlayan buzun üzerine eğildi ve aşağı baktı. Ama bir sorun vardı. Gökyüzü oradaydı, kar oradaydı, turuncu ayakları oradaydı. Ama ona bakan Percy yoktu! Gözlerini kırptı ve buza vurdu, endişeli ve emin olamamış hissetti.

"Suki! Suki!" diye seslendi Percy, yüzgeçlerini çırparak. Suki zıplayarak geldi, mavi çantası yanında sallanıyordu. "Yansımam kayboldu!" diye ağladı Percy. Suki buza, sonra Percy'ye, sonra yine buza baktı. "Endişelenme," dedi nazikçe. "Onu birlikte bulacağız. Yansımalar öylece kaybolup gidemez!"

Böylece iki arkadaş donmuş dünyada yola koyuldular. Bildikleri her göleti kontrol ettiler, her camısı daireye baktılar. Hiçbir şey. Percy'nin genellikle karnı üzerinde kaydığı büyük kar tepesinin yanındaki parlak buzlara da baktılar. Orada da hiçbir şey yoktu. Percy'nin umutlu yüzü sarmaya başladı. "Belki de onu tamamen kaybettim," diye fısıldadı.

Suki mavi çantasından küçük bir balık krakeri çıkarıp Percy ile paylaştı. "Yansımalar kazara kaybolmaz," dedi bilgece. "Büyükannem bir keresinde bir hikâye anlatmıştı. Kayıp yansımaların toplandığı gizli bir ayna mağarası varmış. Belki seninki orada bekliyordur!" Percy'nin gök mavisi gözleri kocaman açıldı. "Ayna mağarası mı? Nerede?"

Minik yıldızlar gibi parlayan bir kırağı izini takip ettiler. İz karlı kayaların ve donmuş çalıkların yanından geçip mavi bir buz tepesinin etrafında kıvrıldı. Suki bıyıklı burnunu yere yakın tutup koklayarak takip etti. Percy kırmızı atkısı dalgalanarak hemen arkasından yürüdü. "Umarım yansımam üşümüyordur," dedi. "Umarım yalnız değildir."

Sonunda iz, tamamen parlayan buzdan yapılmış bir mağarada son buldu. Duvarları cam gibi pürüzsüzdü ve yumuşak, gümüşü bir ışıkla parlıyordu. Percy ve Suki içeri girdiler, ayak sesleri yumuşak ve küçüktü. Baktıkları her yerde, ayna duvarlarda yansımalar süzülüyordu. Tilkilerin, karlı baykuşların, minik farelerin yansımaları vardı. Ve hepsi biraz üzgün görünüyordu.

"Bak!" diye fısıldadı Suki, yüzgeciyle işaret ederek. İşte, bir ayna duvarın yüksekğinde Percy'nin yansıması vardı. Her zamanki gibi yuvarlak ve küçüktü, mavi gözleri ve kırmızı atkısı vardı. Ama soluk ve uzak görünüyordu. Percy el salladı. Yansıma karşılık vermedi. Sanki onu unutmuş gibi yüzünü çevirdi. "Neden bana gelmiyor?" diye üzüntüyle sordu Percy.

Ayna mağarasında nazik bir ses yankılandı. "Yansımalar, sahipleri kendilerine değer vermeyi unuttuğunda burada toplanır," dedi yumuşakça. "Bir yansımayı eve götürmek için sahibi onu özel kılan şeyi hatırlamalıdır." Percy derin düşündü. Küçük yüzgeçlerine ve yuvarlak karnına baktı ve kendini çok küçük hissetti. "Ya hatırlayamazsam?" diye sordu. Suki yüzgecini sıktı. "Hatırlayabileceğini biliyorum."

Percy gözlerini kapattı ve günlerini düşündü. Suki acıktığında onunla balık krakeri paylaştığını düşündü. "Ben nazikim," dedi yüksek sesle. Aynadaki yansıma biraz daha parladı. Kendini gergin hissetse bile büyük buzlu tepelerden kaymayı düşündü. "Ben cesurum," dedi. Yansıma birazcık döndü. Suki yanında usulca sevindi.

"Ve ben iyi bir arkadaşım," dedi Percy gözlerini açarak. "Suki'ye her zaman yardım ederim ve her zaman güneydın derim, kendime bile." Ayna mağarası sıcak, altın bir ışıkla doldu. Percy'nin yansıması gülümsedi, duvardan atladı ve nazıkçe aşağı süzüldü. Buzun üzerine yerleşti ve parıldadı, parlak ve net, yine tıpkı Percy'ye benziyordu.

Percy güldü ve el salladı, bu kez yansıması da karşılık verdi. Suki yumuşak yüzgeçlerini çırpı. "Onu buldun!" dedi. "Hayır," dedi Percy ona sıkıca sarılarak, "biz bulduk. Ve ben önemli bir şey öğrendim." Yansımasına, sonra arkadaşına baktı. "Ben sadece görüldüğümden ibaret değilim. İçimdeki benim."

İki arkadaş yumuşak karda evlerine doğru yürüdüler, ayna mağarası arkalarında parlıyordu. Percy'nin yansıması ayaklarının dibinde, her zamanki gibi parlak bir şekilde zıplayarak yanlarında geldi. Suki mavi çantasından iki balık krakeri çıkardı ve mutlulukla çıtırdattılar. Güneş donmuş denizin üzerinde pembe ve altın renginde battı. Her şey sıcak ve doğru hissettiriyordu.

Ertesi sabah Percy yine gölete koştu. Yuvarlak yüzü, gök mavisi gözleri ve küçük turuncu gagası ona gülümsedi. "Günaydın, Percy!" dedi ve yansıma hemen karşılık verdi. Suki yakınlarda su sıçratıyordu, bıyıkları kıpırdıyordu. Percy artık kendi değerini hatırladığı sürece yansımasının kalacağını biliyordu. Ve o bunu hep hatırlayacaktı.

Yani eğer sen de bir gün yansımanı kaybedersen, çok endişelenme, küçük dostum. Seni nazık, cesur ve iyi bir arkadaş yapan şeyi hatırla. Aynaya bak ve kendine gülümse, çünkü sen buna değersin. Penguen Percy kimliğin görünüşten fazlası olduğunu öğrendi. Ve bu bilinmesi çok güzel bir şey.